

Eva Andreas

Tunadalskyrkan 191124

Apg 8:1-3, 9:1-30

”Saul möter Jesus och får sitt liv förvandlat”

När Lukas i Apostlagärningarna återberättar vad som hände i den första kristna tiden, för han in personer i handlingen som man inte förstår varför de finns med, men efterhand som man läser så inser man att de har en speciell betydelse. När det i fjärde kapitlet berättas hur man sålde egendom för att kunna dela med sig till sina kristna syskon nämns om en man, Barnabas, Tröstens son, ursprungligen från Cypern som gjorde det. I dagens textavsnitt får han en viktig roll, och jag återkommer till det.

Lite längre fram i skildringen i kap 7 när det berättas om Stefanos och hur han blev förföljd och dödad finns en liten notis: Vittnena lade sina mantlar framför fötterna på en ung man som hette Saul / Också Saul tyckte att det var riktigt att han dödades.

Vem var Saul? Ja, vi får ingen egentlig förklaring just då men i dagens textavsnitt i Apostlagärningarna 9 möter vi honom. Efter att en förföljelse brutit ut visade Saul vem han var, en man som höll fast vid den rätta läran – d v s den judiska tron. Han berättar i ett annat sammanhang i Apg 26 om sitt liv: Jag har levt som farisé, i överensstämmelse med vår religions strängaste inriktning, Jag fann det själv vara min plikt att bekämpa nasarén Jesus namn och jag gjorde det också i Jerusalem. Med fullmakt från översteprästerna satte jag många av de heliga i fängelse och när man ville döda dem röstade jag för det. Överallt i synagogorna fick jag dem gång på gång straffade och tvang dem att häda, ja i mitt raseri förföljde jag dem till och med i städer utanför Judéen.

Och det är i det sammanhanget vi möter Saul i idag. Han var på väg till Damaskus för att fånga de kristna, för att få dem på andra tankar. Han var en hängiven man, som gjorde det han trodde på. Han hade gått och läst för den främste av judiska lärare, Gamaliel, han visste vad det stod i Lagen och Skrifterna, han var en van bedjare, men att Jesus skulle vara Messias som de kristna menade var en omöjlig tanke för honom.

Och man kan bara ana den iver han hade när han säkerligen med ett stort följe soldater var på väg till Damaskus, beläget cirka 24 mil norr om Jerusalem. Nu minsann skulle de få se. Men något hände på vägen som kullkastade allt, en oerhört dramatisk händelse, men kanske var det det som behövdes för att det överhuvudtaget skulle gå att nå honom.

Där han färdades fram fick han plötsligt se ett starkt ljussken. Han föll till marken och hörde en röst som sa till honom: Saul, Saul varför förföljer du mig? Han frågade: Vem är du Herre – Jag är Jesus den som du förföljer. Stig upp och gå in i staden, så får du veta vad du skall göra. Hans reskamrater stod förstummade. De hörde rösten men såg ingen. Saul reste sig upp men fast hans ögon var öppna kunde han inte se. De tog honom då vid handen och ledde honom in i Damaskus. Under tre dagar var han blind, och han varken åt eller drack.

Vilken upplevelse!! Vilken chock det måste ha varit för Saul. Och han som var bevandrad i skrifterna visste att det var väldigt ovanligt att någon blev kallad vid namn två gånger, det hade bara hänt i mycket viktiga sammanhang. Abraham, Jakob, Mose, Samuel hade fått höra Guds röst på det sättet och nu Saul, han visste att det låg mycket allvar bakom. Och så var det Jesus själv som talade till honom. Jag är Jesus den du förföljer, alltså var det inte bara de kristna utan Jesus själv som han har förföljt. Och det var inte bara en syn utan hans följe hörde också rösten men såg ingen, vilket Saul gjorde. Och vilken snöplig ankomst till Damaskus, Han den store förföljaren fick föras som ett hjälplöst barn till den bostad han skulle bo i.

Tre dagar fick han vara i stillhet, tystnad, eftertanke, han varken åt eller drack. Tre dagar låter inte så mycket men tänk hur mycket han hann tänka på dessa dagar, hur mycket han kunde be, och man kan bara anta att han gick igenom hela Lagen och Skrifterna och fick en helt ny förståelse för Messiasprofetiorna.

Du skall få veta vad du skall göra sa rösten. Och Gud hade sitt eget sätt att lösa det.

Han vände sig till Ananias, en av de kristna som var bofast i Damaskus- Han hade hört om Sauls framfart och visste att han var på väg dit för att ställa till oreda och fångsla de kristna. Och var inte alls

road när han fick höra Guds tydliga tilltal: Du skall gå till Saul och ge honom en hälsning från mig. Ananias kom med invändningar men kunde inte annat än lyda Guds röst som fortsatte "Han har i en syn sett en man som heter Ananias komma och lägga händerna på honom för att han skall se igen" Och Ananias lydde, och letade reda på huset där Saul bodde. Och när han kom dit hälsade han honom med orden Saul, broder! Vilken tillit till Gud Ananias hade, han litade på att Guds röst hade rätt- att han som varit förföljare nu var en broder i tron, och det måste också ha varit omvälvande för Saul att höra orden: Saul min broder!!

Och så fortsatte han: Herren själv, Jesus som visade sig för dig på vägen hit har sänt mig för att du skall få tillbaka din syn och fyllas av helig ande.

Vilket sammanträffande, eller ska man kanske säga: vilken gudomlig planering.

Och följderna blev att det var som att fjäll föll ifrån Sauls ögon, och han kunde se igen. Han lät genast döpa sig, och när han hade ätit återfick han krafterna.

Det kunde ha stannat med att Saul fick en upplevelse som förvandlade hans liv och gav honom en ny inriktning, men det fanns en annan dimension i det hela, som nog åtminstone inte Saul kunde tänka sig då. Ananias fick informationen av Gud: Honom har jag utvalt till mitt redskap. Han skall föra ut mitt namn till hedningar och kungar och Israels folk, och jag skall låta honom veta hur mycket han måste lida för mitt namns skull. Och Saul som senare kallades Paulus är nog en av dem som betytt mest när det gäller den kristna tron inte minst genom hans brev som vi har i Nya testamentet.

Gud såg hans vilja, hängivenhet, iver i det han gjorde. Och kunde därför använda just honom i sin tjänst på ett nytt sätt. Vi kan ju läsa om flera av de "stora" männen i Bibeln, att Gud använder deras personlighet, deras förflutna men gör det på sitt sätt för att hans vilja ska ske. Och det är ingen som är felfri, de är människor som vi med allt vad det innebär, med händelser som vi nog inte skulle tycka kvalificerade till tjänst för Gud, men när Gud utväljer ser han mer än det yttre, och vet vad som finns i människan. Och därför att det tur att det inte är vi som ska välja vem som får vara med eller inte, utan att vi får låta Gud leda oss i kontakten med medmänniskor, och att vi

går när han säger gå som han gjorde till Ananias, och hoppas att vi kan förstå när det är Guds röst. Men också att vi använder det som är vi i vår tjänst för honom. Att det som vi kan tycka är negativa erfarenheter kan vara det som kan hjälpa en annan människa i en liknande situation, därför att vi kan förstå på ett annat sätt än den som inte varit där.

Låt oss lyssna till Sauls egna ord om betydelsen av det som hände i Damaskus: (1 Tim 1:12-14) Jag tackar honom som har gett mig kraft, Kristus Jesus vår Herre, för att han fann mig värd förtroende och tog mig i sin tjänst, mig som förut var en hädare och hänsynslös förföljare. Men jag mötte förbarmade därför att jag handlade i okunnighet i min otro. Vår Herres nåd har överflödat, med tro och kärlek i Kristus Jesus. Han har kommit till världen för att rädda syndare - och bland dem är jag den störste. Men jag mötte förbarmade.

Och i stället för att förfölja de kristna i Damaskus började han genast predika i synagogorna att Jesus är Guds son, och uppträdde med allt större kraft och gjorde judarna i Damaskus svarslösa när han bevisade att Jesus är Messias.

Sedan verkar det i apostlagärningarnas skildringar bara ha gått en liten tid när Lukas skriver; När han kommit tillbaka till Jerusalem försökte han ansluta sig till lärjungarna. Men det finns ingen ordentlig kronologi i Lukas skildringar, utan det viktiga för honom är att berätta vad som hände inte hur lång tid det tog. Men utifrån andra bibelställen så vet man att det tog minst tre år innan Saul kom till Jerusalem, Han berättar själv att han varit i den arabiska öknen – men inget om vad han gjort eller hur hans liv sett ut- kanske en förberedelsetid för det som låg framför.

Men efter tre år fanns de negativa ryktena om honom kvar, så när han försökte ansluta sig till lärjungarna i Jerusalem var de rädda för honom och litade inte på att han var en lärjunge. Det var då som Barnabas kom in i handlingen igen. Vi vet inte alls om de haft en nära relation eller inte, men han berättade för apostlarna om allt som hänt Saul och hur han frimodigt hade predikat. Och Barnabas berättelse gjorde att de vågade släppa in honom i gemenskapen fullt

ut. Barnabas kom så småningom att bli en av följeslagarna till Saul på hans resor.

Redan i Damaskus fick Saul möta motstånd, de kom överens om att döda honom, och lurade på honom vid stadsporten men då tog hans lärjungar och firade ner honom från stadsmuren i en korg. I Jerusalem bestämde sig judarna också för att röja honom ur vägen, men där hjälpte bröderna – d v s de kristna honom att fly undan till Cesarea och vidare till hans hemstad Tarsos.

Det finns många berättelser också idag om hur Gud möter människor på de mest oväntade sätt. Många får se syner och drömmar, andra möter människors vittnesbörd som får stor inverkan. Men var och en får möta Jesus just på det sätt de kan ta emot. För en del blir det oerhört dramatiskt, för andra blir det i all stillhet. Hur har det sett ut för oss som är samlade idag? Kan vi påminna oss någon gång när vi fått ett sådant där livsavgörande möte med honom. För någon kan det ha varit i samband med en frälsningsupplevelse och man bara vet: Nu är jag kristen. För någon kan det ha varit senare i livet, när Gud plötsligt ”drabbat” oss. Vilka följder har det fått i vårt liv? Betyder det något idag?

Upplevelserna är dock inte det viktigaste utan att vi lever i förtroende för honom och tror honom om att använda oss vare sig vi är Saul-människor med entusiasm och framåtanda och inte räds utmaningar, eller om vi är Ananias-människor som fått gåvan att höra Guds röst på ett speciellt sätt och följa honom dit han leder, eller om vi är Barnabas-människor med en särskild omsorg om vår nästa och som kan visa på Guds nåd och barmhärtighet. Oavsett det eller andra förutsättningar så vill han använda oss med alla våra misslyckande och lyckanden och ta oss i sin tjänst.

AMEN